

Βάπτισμα, συμμετοχή στο πάθος και την ανάσταση του Χριστού! (Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1qAW3Ty>]

Μετά τη χρίση, ο ιερέας βυθίζει τον βαπτιζόμενο ολόκληρο στην κολυμβήθρα τρεις φορές λέγοντας τη φράση «Βαπτίζεται... εις το όνομα...». Αυτές οι καταδύσεις είναι σπουδαιότητες. Το βάπτισμα είναι μια συμμετοχή στο πάθος και στην ανάσταση του Χριστού. Την ώρα που ο βαπτιζόμενος βυθίζεται στο νερό, παριστάνει τον ίδιο το Χριστό που μπήκε στον τάφο για τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Όπως λέει ο απόστολος Παύλος, όσοι βαπτισθήκαμε, συνταυτίσαμε την ύπαρξή μας με τον Χριστό και γίναμε με το βάπτισμά μας μέτοχοι του σταυρικού του θανάτου.

Τώρα πλέον ο κάθε βαπτιζόμενος παίρνει επάνω του τα χαρακτηριστικά της ζωής του Χριστού, μετέχει στη συγγένεια μαζί Του, αποκτά δικαιώματα κληρονομιάς,

αναγεννάται μυστικά, προορίζεται για την αθανασία. Να γιατί από την αρχή η Εκκλησία μας έδωσε μεγάλη προσοχή στη Βάπτισμα των μελών της.

Στο σημείο αυτό θα αναφερθούμε σ' ένα έθιμο που για πολλούς παραμένει απορία. Σε μερικά μέρη δεν βαπτίζουν στο ίδιο αγιασμένο νερό βρέφη διαφορετικού φύλου, γιατί δήθεν αποκτούν πνευματική συγγένεια που αποτελεί εμπόδιο στο γάμο τους. Το έθιμο αυτό δεν έχει κανένα έρεισμα και καμιά βάση. Ας μην ξεχνάμε ότι στην αρχαία Εκκλησία, όπως και σήμερα στις χώρες της ιεραποστολής, βαπτίζονται στο ίδιο νερό άνδρες και γυναίκες αδιακρίτως φύλου. Το Βάπτισμα είναι «εν», ένα ενιαίο μυστήριο, κοινό σε όλες τις εποχές και κοινό σε όλους τους ανθρώπους.

Το Χρίσμα

Το Χρίσμα είναι ένα ιδιαίτερο μυστήριο, αλλά συνδέεται με το Βάπτισμα, γιατί γίνεται αμέσως μετά απ' αυτό. Από τις ονομασίες που του έδωσαν οι άγιοι Πατέρες μπορούμε να καταλάβουμε το νόημά του. Το ονόμαζαν «σφραγίδα», «βεβαίωση», «τελείωση». Είναι σφραγίδα του Θεού σ' αυτούς που ανήκουν πιά σ' Αυτόν με το βάπτισμα. Όπως οι παλαιοί κύριοι χάραζαν το όνομά τους με καυτό σίδερο στα πρόσωπα και στα χέρια των δούλων τους, για να δηλώσουν την κατοχή τους σ' αυτούς, έτσι και ο Υπέρτατος Κύριος κατασφραγίζει τους δικούς του με το χρίσμα. Έτσι το χρίσμα είναι βεβαίωση της ομολογίας μας ότι θα ανήκουμε πιά στην παράταξη του Χριστού. (Ας θυμηθούμε το «συντάσσει τω Χριστώ»).

Με άλλα λόγια είναι βεβαίωση των συνθηκών, των όρων της συμφωνίας μας που κάναμε με το βάπτισμα.

Όπως το Βάπτισμα, έτσι και το χρίσμα είναι απαραίτητο μυστήριο. «Αυτός που βαπτίστηκε στο νερό δεν έχει τέλεια χάρη, αν δεν δέχτηκε και το Πνεύμα», λέει ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων.

Αν το Βάπτισμα έχει σχέση με το θάνατο και την ανάσταση, το χρίσμα είναι η προσωπική Πεντηκοστή του ανθρώπου, η είσοδός του στην καινούργια ζωή του πνεύματος. Ο ιερέας χρίοντας τον βαπτιζόμενο σταυροειδώς σ' όλα τα μέλη του, λέει τη φράση «σφραγίς δωρεάς Πνεύματος Αγίου». Αυτές οι χρίσεις και οι επαναλήψεις της φράσης «σφραγίς δωρεάς...» συμβολίζουν τις πύρινες γλώσσες της Πεντηκοστής. Μεταδίδει τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος που μετέδωσαν οι πύρινες γλώσσες στους αποστόλους.

Και κάτι ακόμη. Το μυστήριο γίνεται αμέσως μετά το βάπτισμα, όπως αμέσως μετά την ανάδυση του Ιησού στον Ιορδάνη, κατέβηκε «το Πνεύμα το Άγιον ωσει περιστερά επ' Αυτόν». Γι' αυτό και το χρίσμα χαρακτηρίζεται και σαν θεοφάνεια

της ζωής του κάθε πιστού.

Η ένδυση

Έπειτα από το χρίσμα ακολουθεί η ένδυση με λευκά ιμάτια, που συμβολίζουν την πνευματική καθαρότητα και τη δικαιοσύνη, όπως λευκό ωσεί χιών ήταν και το ένδυμα του Χριστού στη Μεταμόρφωση. Παλιότερα υπήρχε και ειδική ευχή: «Λάβε στολήν λαμπράν και άμωμον ήν προσκομίσεις δίχα ρύπου προ του βήματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και έξεις ζωήν αιώνιον». Τη στολή αυτή φορούσαν όλη την εβδομάδα και την απέβαλλαν την 8η μέρα κατά την απόλωση.

Εδώ θα θυμίσουμε κάτι. Ότι η στολή πρέπει να είναι λευκή. Σήμερα με την εμπορευματοποίηση του Βαπτίσματος, το τόσο ουσιαστικό αυτό έθιμο πάει να ξεχαστεί. Αντί να ακολουθούμε την Εκκλησία, ακολουθούμε τους... εμπόρους της αγοράς, που και αυτοί με τη σειρά τους ακολουθούν τη μόδα ή μάλλον τις επιθυμίες κενόδοξων γονέων ή αναδόχων.

Την ώρα που ντύνεται το παιδί διαβάζονται οι ευχές. Ακολουθεί το πέρασμα του σταυρού στο λαιμό του παιδιού. Ο σταυρός θα το συνοδεύει σε όλη του τη ζωή. Έπειτα ψάλλεται το «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούια». Ο ανάδοχος κρατάει το παιδί και μια αναμμένη λαμπάδα, σύμβολο του φωτισμού του Χριστού. Στη συνέχεια, όπως γράφει ο άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, «κάμνοντας χορό σαν να χορεύει μαζί με τους αγγέλους και να ευφραίνεται μαζί τους περιστρέφεται γύρω από την κολυμβήθρα τρεις φορές, χαίροντας γι' αυτή την πνευματική μητέρα, και γι' αυτό που γεννήθηκε από αυτήν διά του Πνεύματος, και ψάλλει μαζί με τους ψάλτες και αυτός «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε».

[Συνεχίζεται]